

Arrest

nr. 314 861 van 15 oktober 2024
in de zaken RvV X
X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
 Sint-Guibertusplein 14
 2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 10 november 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 29 februari 2020 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dienen op 13 maart 2020 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beide verzoeken kennelijk ongegrond. Bij arresten van 17 maart 2021 met nrs. 251 154 en 251 155 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde

beroepen. Op 4 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens tot afgifte aan verzoekers van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

1.2. Op 28 mei 2021 dienen verzoekers' minderjarige kinderen in eigen naam elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 augustus 2021 verklaart de commissaris-generaal deze verzoeken onontvankelijk. Bij arresten van 21 maart 2022 met nrs. 270 110 en 270 111 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.3. Op 1 april 2022 dienen verzoekers, zonder België te hebben verlaten, elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze verzoeken op 19 mei 2022 niet-ontvankelijk. Bij arrest van 12 oktober 2022 met nummer 278 643 verwerpt de Raad de beroepen tegen deze beslissingen.

1.4. Bij schrijven van 7 oktober 2022 dienen verzoekers, voor zichzelf en hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 september 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk.

1.5. Eveneens op 27 september 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekers van bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.,O.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een VIB indiende op 01.04.2022, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een verworpen beroep door de RVV op 12.10.2022, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

[...]

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn partner, mevrouw [A.,E.] (R.R [...]) en de minderjarige kinderen [A.,S.] geboren te [V.] op [...] en [A.,N.], geboren te [V.] op [...], werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen luidt als volgt:

"Naam, voornaam: [A.,E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

+ twee minderjarige kinderen: [A.,S.], geboren te [...] op [...], Albanië en [A.,N.], geboren te [...] op [...], Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volte toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een VIB indiende op 01.04.2022, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging Vermits het VIB werd afgesloten met een verworpen beroep door de RVV op 12 10.2022, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een période van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

[...]

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980), Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Voor haar partner, mijnheer [A.,O.] (R.R. [...]) werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Nu verzoekers deel uitmaken van hetzelfde gezin, de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijk-aardige motieven en de door verzoekers ingediende beroepen ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroepen

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken – in nagenoeg identieke bewoordingen – de volgende toelichting bij hun middel:

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijk overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

Verzoekers kunnen hier niet mee akkoord gaan.

1. Hoger belang van het kind

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met het hoger belang van het kind en de persoonlijke toestand van verzoekers.

Dat het hoger belang van het kind in huidig dossier dient te worden nagegaan, wordt ook erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing en blijkt zowel uit art. 8 EVRM als het arrest van het EHRM nr. 12738/10 in Jeunesse tegen Nederland van 3 oktober 2014.

Ten overvloede wordt ook nog bevestigd in art. 74/13 Vreemdelingenwet:

"Art. 74/13: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verwerende partij dient aldus rekening te houden met het gezin van verzoekers en de respectievelijke rechten van de kinderen.

In de bestreden beslissing wordt zeer eenvoudig gesteld door verwerende partij dat als de kinderen samen met de moeder en vader het land moeten verlaten, er geen enkel probleem is omdat het gezin samen blijft.

Verwerende partij laat hierbij echter na om in te gaan op de specifieke situatie van de kinderen en de problemen die zij hierbij zouden hebben terwijl uit de actuele gegevens waarover verwerende partij beschikt, duidelijk blijkt dat de kinderen hun eigen noden hebben.

Dit is niettemin specifiek vermeld geweest in de aanvraag 9bis van verzoekers als reactie waarop verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen samen met het kwestieuze bevel tot verlaten grondgebied zodat er geen twijfel over kan zijn dat verwerende partij hiervan ook op de hoogte was:

"Eerst en vooral wijzen hebben twee minderjarige kinderen. zijnde [A.N.] en [A.S.], dewelke beiden schoolgaand zijn in België (stukken 3 en 4).

Indien verzoekers dan ook dienen terug te keren naar Albanië, zou dit de schoolcarrière van hun kinderen hypothekeren.

Daarbij dient ook te worden vermeld dat er voor [S.] ondertussen ook extra begeleiding en hulp is voorzien op schoolniveau, gelet op de trauma's die hij in het verleden (in Albanië) heeft meegemaakt

"CL deed ook een aanmelding bij TeJo zodat [S.] psychologische ondersteuning kan krijgen hij worstelt duidelijk nog met dingen die hij beleefd en gezien heeft.

...

[S.] heft nood aan een vertrouwenspersoon op school: de jongen heeft heel wat meegemaakt in het verleden "

(Stuk 3: Aanvraag 9bis dd. 7 oktober 2022)

Indien verzoekers naar hun thuisland dienen terug te keren. zou dit voor de zoon [S.] niet enkel traumatisch zijn, maar ook de verdere slappen in begeleiding en ondersteuning volledig teniet doen. "

(Stuk 3: Aanvraag 9bis dd. 7 oktober 2022)

Hieruit blijkt reeds dat de kinderen sterk getraumatiseerd zijn door hun verblijf in Albanië en hiertoe ondersteuning nodig hebben.

Deze ondersteuning is in België geboden en de kinderen hebben hier ook hun rust en hulp gevonden, dankzij de verdere integratie van het gezin in België en steun van (school)vrienden en familie in België.

Al deze zaken waren uiteraard in Albanië niet mogelijk geweest, daar de trauma's uiteraard zijn ontstaan door de situatie van de kinderen in Albanië.

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij echter geheel niet in op dit element en in de beslissing tot onontvankelijkheid 9bis wordt hierbij eenvoudigweg gesteld dat er geen verder bewijs is van de opvolging en er dus geen enkele rekening mee moet worden gehouden.

Verzoekers wijzen erop dat in huidig dossier zowel het school als het CLB duidelijk merken dat problemen zijn bij het kind die afkomstig zijn van trauma's uit Albanië.

Het school en het CLB zijn daarbij uiteraard belangrijke partners die gespecialiseerd zijn in het ondersteunen en doorsturen van kinderen, zodat met hun mening en vaststellingen wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Verwerende partij kan dan ook niet eenvoudigweg stellen dat zij hier geen rekening mee moet houden, méér nog verwerende partij heeft zelfs nagelaten om minstens de situatie in Albanië omtrent psychologische begeleiding (voor kinderen) na te gaan.

Had verwerende partij dit immers gedaan, had hij snel gemerkt dat uit de literatuur duidelijk de verschillende problemen blijken die er zijn in Albanië qua psychologische hulp voor kinderen:

"Mental health services remained under-resourced, which is particularly concerning given the increasing number of adolescents in need of these services. Meanwhile, stigma and discrimination among boys and girls, men and women continue to influence the health care-seeking behaviours for mental health (UNICEF Albania, SitAn, 2021).

Despite violence towards women and children remaining a persistent concern in Albania, children's access to a continuum of integrated child protection services, especially for survivors of violence, abuse and exploitation, remained challenging in 2022. ""

(UNICEF, Country Office Annual Report 2022, Albania, 2023, <https://www.unicef.org/media/135301/file/Albania-2022-COARpdQ>)

" Very little is known about the mental health status of the population, especially among adolescents, due to limited publications in the field. 102 However, the 60 percent annual increase (from 2016-2017) of the age group 0-14 years undertaking mental health visits in regional polyclinics, and 89 percent increase in inpatient visits for 0-24 year-olds, 103 coupled with a high suicidal rate of 6.03 per 100,000 of the 10-24-year-old population. 104 should serve as a wake-up call to urgently address the situation. This should be done not only by improving the health care services, but by taking a holistic approach, investing in early intervention and prevention programmes, establishing counselling and psycho-social support mechanisms, and strengthening mental health education in schools and universities, to promote health literacy, address stigma and improve adolescents' help seeking attitude and behaviour." (UNICEF, Situation Analysis of children and adolescents in Albania, 2021, p. 27, <https://www.unicef.org/albania/media/4071/file/Situation%20Analysis%20of%20Children%20and%20Adolescents%20in%20Albania.pdf>)

"NGOs reported the child-protection system was generally functioning, although law enforcement entities lacked appropriate facilities and training for ageappropriate interrogation techniques of juveniles at police stations and prosecution offices. Children usually remained in institutions for long periods of time due to legal ambiguities and lengthy procedures regarding child custody. Institutions lacked specialized services, such as psychotherapists and speech therapists. There was a shortage of qualified psychologists, social workers, and supervision of care staff. "

(US Department of State, Albania 2022. Human Rights Report, 2023, p. 30, <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2023/Q2/415610ALBANIA-2Q22-HUMAN-RIQHTS-REPORT.pdfQ>)

"Albania has a problem with mental health. Generations of trauma, patriarchal toxicity, and a severely underfunded mental health service lead to a situation where many do not seek treatment or even realise they could benefit from help. Add this to other pervasive issues such as the stigma around mental health conditions, poverty, and corruption, and there is a melting pot which often spills over into horrific events that make the front pages of the news for all the wrong reasons."

(THE BALKANISTA, Interview: Albania has a problem with mental health, but help is on the horizon, 2022, <https://thebalkanista.com/2022/08/29/interview-albania-has-a-problem-with-mental-health/>)

Het is dan ook duidelijk dat de kinderen sterk getraumatiseerd zijn door hun verblijf in Albanië en dit een sterke impact op hen had.

Er kan dan ook niet van de kinderen worden verwacht dat zij zouden terugkeren naar deze traumatische gebeurtenissen, zonder enige psychologische hulp (en dit enkel en alleen opdat de 9bis-aanvraag daar zou ingediend kunnen worden).

Er is aldus door verwerende partij geen enkele rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven van verzoekers.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verwerende partij stelt in het bevel tot grondgebied verlaten eenvoudigweg dat er qua gezondheidstoestand geen probleem is, omdat er geen medische elementen in de 9bis-aanvraag staan vermeld.

Deze bewering van verwerende partij raakt echter kant noch wal.

Indien er immers medische elementen zijn dewelke behandeling in België vereisen, moeten deze worden opgenomen in een 9ter-aanvraag.

Méér nog, als deze worden vermeld in een 9bis-aanvraag wordt standaard gemeld door verwerende partij dat men hier geen rekening mee dient te houden omdat deze in de geijkte procedure (9ter) thuishoren ...

Verwerende partij diende zich dan ook te informeren bij verzoekers om hiertoe de nodige informatie te verkrijgen, daar deze vanzelfsprekend niet vermeld horen te worden in een 9bis-aanvraag.

In huidig dossier is het zo dat de heer [A.O.], zijnde de vader van de kinderen en echtgenoot van mevrouw [A.E.] heden een medische problematiek heeft met name een ernstige rug-problematiek als gevolg van het werk dat hij in België heeft uitgevoerd.

De heer [A.O.] gaat hiertoe heden naar de arts, waarbij momenteel een behandelingsplan wordt uitgewerkt.

Het betreft echter een gecompliceerde problematiek dewelke zeer delicaat is met name een problematiek aangaande zijn ruggenwervels (stuk 3).

"Besluit:

1. Actieve osteofytose rechts lateraal van DIO, met beeld verdacht voorfractuur

2. De andere hogergenoemde afwijkingen zichtbaar op botscan berusten meest waarschijnlijk op degeneratie/inflammatoir gewrichtslijden. "

De heer [A.] kan moeilijk lange tijd rechtstaan of zitten, waarbij men momenteel nagaat of een operatie mogelijk is of niet.

In afwachting dient de heer [A.] ook naar de pijnkliniek te gaan teneinde de pijn zo veel als mogelijk te verzachten.

De arts betwijfelt ook of de heer [A.] zelfs in staat is om te reizen, maar dit zal verder besproken worden op de volgende consultatie eind november 2023.

Wanneer verzoekers deze documenten mogen ontvangen, zullen zij deze ook uiteraard bezorgen en nog neerleggen.

Gelet op deze medische problematiek van de heer [A.] is het heden ook (medisch) niet mogelijk voor verzoekers om terug te keren naar Albanië.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissingen worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissingen hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder wijst erop dat verzoekers wisten dat zij zich in een precare verblijfssituatie bevonden en hun verzoeken om internationale bescherming negatief werden afgesloten waardoor hun verblijf niet langer was gewettigd. Verweerder motiveert verder uitdrukkelijk over de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat verzoekers twee minderjarig kinderen hebben in België, maar dat beide ouders een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen. Hij oordeelt dat het in het belang van de kinderen is om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan de bevelen van de ouders, zodat de gezinskern blijft behouden. Hij benadrukt dat er geen verbreking is van de familiale banden, nu alle gezinsleden moeten terugkeren naar het land van herkomst. Wat betreft de gezondheidstoestand wijst verweerder erop dat verzoekers geen medische elementen hebben aangebracht in het kader van hun eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

3.5. Verzoekers betwisten de pertinente vaststellingen van verweerder niet dat zij langer dan toegelaten op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad benadrukt dat verweerder in deze situatie, op grond van de aangehaalde wetsbepaling, in beginsel verplicht was tot het geven van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder de door verzoekers ook aangehaalde artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrekking hebbende, feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt allereerst op dat het verblijf van verzoekers steeds precair was en dat zij op geen enkel ogenblik werden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. In de situatie van verzoekers dient niet zozeer een toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privé-leven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut / Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer / Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling en zijn gezinsleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees / Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani / Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi / Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschaps-lijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer / Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nuñez / Noorwegen, § 70). Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili / België, § 143-144).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.9. Uit de motiveringen van de bestreden bevelen blijkt dat, in weerwil van verzoekers' beweringen, wel degelijk een individueel onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Zo kan in het aan verzoekster afgegeven bevel worden gelezen als volgt:

“Het hoger belang van het kind: vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen. Voor haar partner, mijnheer [A.,O.] (R.R. [...]) werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand: de betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.”

In het aan verzoeker afgegeven bevel zijn gelijkaardige motieven opgenomen.

3.10. Verzoekers betogen in eerste instantie dat het hoger belang van hun minderjarige kinderen en hun gezinsleven onvoldoende in rekening zijn gebracht. Volgens hen werd onterecht geen rekening gehouden met de specifieke situatie van hun minderjarige kinderen en de problemen die zij zouden kennen bij terugkeer naar het land van herkomst, zoals uiteengezet in hun aanvraag om verblijfs-machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 7 oktober 2022.

3.11. Dit betoog kan niet worden bijgetreden. De voorliggende gegevens wijzen erop dat verweerder heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen tot nadat hij verzoekers' aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had onderzocht en zich er in het kader van deze procedure van had verzekerd dat verzoekers geen elementen hadden aangetoond die maken dat zij zijn verhinderd om terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen. In het kader van de eveneens op 27 september 2023 getroffen beslissing inzake deze aanvraag is verweerder reeds op concrete en uitgebreide wijze ingegaan op de aangehaalde elementen en heeft hij geduid waarom niet blijkt dat de belangen van de kinderen van verzoekers worden geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers kunnen bijgevolg niet op ernstige wijze voorhouden dat bij de afgifte van de bestreden bevelen het hoger belang van hun kinderen niet of onvoldoende in rekening is gebracht. In de bestreden bevelen werd verder bijkomend nog eens benadrukt dat het in het hoger belang is van de kinderen om bij de ouders te blijven en dus, gelet op hun illegaal verblijf in België, mee terug te keren naar het land van herkomst.

De beoordeling in het kader van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inzake de buitengewone omstandigheden, waarbij wordt nagegaan of er sprake is van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor de gezinsleden om terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, verschilt bovendien niet fundamenteel van de beoordeling in het kader van de afgifte van bevelen om het grondgebied te

verlaten, nu deze bevelen verzoekers ook slechts verplichten in de actuele situatie terug te keren naar het land van herkomst zonder dat dit hen verhindert om terug te keren naar België van zodra zij hiervoor de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben verkregen. Verzoekers slagen er alleszins ook niet in aan te tonen waarom de beoordeling inzake het hoger belang van het kind alsnog anders zou moeten zijn.

Het loutere gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met de door verweerder gedane beoordeling betekent nog niet dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. In zoverre verzoekers de beoordeling betwisten die verweerder inzake de belangen van de kinderen doorvoerde in zijn beslissing van dezelfde datum inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn beoordeling ter zake in zijn arrest van 15 oktober 2024 met nummer 314 860, waarbij het beroep tegen de voormelde beslissing werd verworpen. Deze beoordeling blijft onverkort gelden. In zoverre verzoekers – andermaal – wijzen op algemene landeninformatie inzake de mentale gezondheidszorg voor kinderen in Albanië, herhaalt de Raad specifiek dat het argument dat de zoon trauma's heeft meegemaakt in Albanië op geen enkele wijze concreet wordt uitgewerkt of gestaafd met psychologische of medische attesten en dat de beslissing van de klassenraad weliswaar een aanwijzing kan vormen dat verzoekers' minderjarige zoon worstelde met bepaalde dingen, maar deze zonder bijkomende informatie bijvoorbeeld inzake een verdere opvolging of medische of psychologische attesten niet volstaat om een nood aan psychologische hulp of mentale gezondheidszorg concreet aan te tonen. Verzoekers laten na om aan te tonen dat hun zoon ooit enige werkelijke psychologische ondersteuning heeft gekregen in België of de noodzaak hiervan in navolging van een doorverwijzing door de klassenraad werd vastgesteld. In de gegeven omstandigheden blijkt in geen geval dat de aangehaalde landeninformatie in voorliggende situatie dienstig is of dat verzoekers dienstig kunnen aanvoeren dat een verder onderzoek naar de mogelijkheid van psychologische gezondheidszorg voor hun zoon in Albanië aan de orde was.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat het in het belang is van hun kinderen dat zij bij hun ouders kunnen blijven en dat de gezinskern behouden blijft. Zij betwisten ook niet dat hun kerngezin blijft behouden, nu zij allen het land dienen te verlaten. Verzoekers brengen verder geen concrete hinderpalen naar voor inzake het hoger belang van hun kinderen die een verderzetting van het gezins- of privéleven in Albanië verhinderen. Op geen enkele wijze tonen verzoekers, die wisten dat het verblijf in België slechts tijdelijk was toegestaan in het kader van de procedures voor internationale bescherming, concreet aan dat er noemenswaardige problemen zouden kunnen rijzen bij een (tijdelijke) terugkeer naar Albanië en nergens wordt enig concreet element aangebracht dat erop kan wijzen dat de belangen van de kinderen op noemenswaardige wijze zouden worden geschaad bij een terugkeer naar dit land. Zoals verweerder ook reeds vaststelde in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd niet aangetoond dat de kinderen geen aangepast onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder geen evenwichtige en redelijke beoordeling of belangenafweging doorvoerde of dat er concrete elementen spelen die onterecht niet in rekening zijn gebracht.

3.13. In zoverre verzoekers zouden aanvoeren dat zij in België een privéleven hebben opgebouwd, moet verder worden opgemerkt dat zij wisten, of dienden te weten, dat het verblijf in België enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de behandeling van de verzoeken voor internationale bescherming en zij dus niet zonder meer konden verwachten dat zij, bij een negatieve afloop van deze procedures zoals dit telkens het geval was, verder in België konden verblijven. In deze situatie kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM heeft ook reeds geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi / Nederland, § 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse / Nederland, § 101).

Verzoekers laten na om in hun verzoekschriften concrete elementen die zouden kunnen wijzen op een privéleven in België naar voren te brengen. Er blijkt alleszins ook niet dat er sprake is van concrete hinderpalen inzake het privéleven van verzoekers die een terugkeer naar Albanië, minstens voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure, onmogelijk of zeer moeilijk zouden maken.

Verzoekers tonen niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnen-komst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, hun privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden bevelen zijn gegeven met miskenning van artikel 8 van het EVRM.

3.14. Verzoekers betwisten in tweede instantie de motivering in de bestreden beslissingen inzake hun gezondheidstoestand. Zij wijzen erop dat verweerder enkel stelt dat er geen medische elementen door hen werden aangehaald in hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar dat dit motief kant noch wal raakt. Zij stellen immers dat medische elementen niet in een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden behandeld, maar dat hiervoor een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden ingediend. Zij zijn daarom van oordeel dat verweerder zich diende te informeren inzake hun gezondheidstoestand omdat *“deze vanzelfsprekend niet vermeld [hoort] te worden in een 9bis-aanvraag”*.

Dit standpunt van verzoekers faalt echter. Artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet sluit geenszins op algemene wijze uit dat medische elementen als buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Dit geldt enkel voor de (medische) elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van deze wet (4°). Nu verzoekers niet reeds een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden, blijkt dus niet dat zij eventuele medische elementen niet konden aanvoeren als buitengewone omstandigheden in het kader van hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van deze wet. Zij hadden wel degelijk de mogelijkheid om eventuele medische elementen in het kader van een actualisatie van hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te brengen bij het bestuur. Het komt zo ook toe aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om alle nuttige informatie en stukken aan het bestuur over te maken en zijn aanvraag te actualiseren indien zijn situatie is veranderd of er nieuwe omstandigheden opduiken die maken dat hij is verhinderd om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. In de gegeven omstandigheden kunnen verzoekers dus niet worden gevolgd in hun standpunt dat van hen niet kon worden verwacht dat zij eventuele medische elementen die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderden minstens voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure zelf reeds zouden hebben aangebracht in het kader van (een actualisatie van) hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt dat verzoekers op de hoogte zijn van de mogelijkheid van een medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar de Raad beschikt evenmin over enige informatie dat zij op enig ogenblik een dergelijke aanvraag hebben ingediend.

De Raad moet daarenboven vaststellen dat verzoekers niet kunnen overtuigen dat zij, indien zij alsnog voor het nemen van de bestreden beslissingen door het bestuur specifiek zouden zijn gevraagd naar hun gezondheidstoestand, ter zake nog concrete elementen hadden kunnen voorleggen die maakten dat de bestreden beslissingen niet hadden kunnen worden genomen. Aldus blijkt in geen geval dat zij een voldoende belang hebben bij hun kritiek. Zo blijkt dat verzoekers tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen weinig stukken aangaande de medische situatie van verzoeker konden voorleggen. Verzoeker zou gecompliceerde en delicate rugproblemen hebben, maar de stukken waarnaar zij verwijzen dateren voornamelijk van oktober 2023, terwijl de bestreden beslissingen reeds op 27 september 2023 werden genomen. Waar zij nog stukken bij hun verzoekschriften voorleggen waaruit blijkt dat verzoeker op 22 september 2023 een CT-onderzoek van de lumbale wervelzuil onderging, kunnen zij hiermee verder nog niet aantonen dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen concrete gegevens konden voorleggen die erop konden wijzen dat verzoeker om medische redenen niet kon reizen of dat hij nog concrete medische zorgen behoefde die voor hem niet beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Ook thans blijven verzoekers op dit punt trouwens volledig in gebreke. De Raad benadrukt dat verzoekers op geen enkele wijze concreet aantonen dat deze gezondheidsproblematiek hen verhindert om terug te keren naar het land van herkomst. Zij stellen op blote wijze dat de arts betwijfelt of verzoeker in staat is om te reizen, maar dit wordt – tot op de zitting – niet ondersteund met een begin van bewijs.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat enig begin van bewijs inzake artikel 3 van het EVRM onterecht niet in rekening is gebracht, zodat enig onzorgvuldig handelen inzake de beoordeling van de gezondheidstoestand niet blijkt. Gelet op wat voorafgaat, kunnen zij niet overtuigen dat een terugkeer naar hun land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

3.15. Nu een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder rekening hield met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verzoekers ook niet aantonen dat deze bevelen in strijd zijn met de aangehaalde hogere rechtsnormen, kan geen schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.16. Gelet op de gedane vaststellingen tonen verzoekers met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.17. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opge-worpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS